ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συμπαθήσετε γιὰ τὸ φέρσιμό μου, εἶπε ὁ Λούκης στὸν Ἄλκη. Ἔπρεπε νἀμαστε λιγάκι δύσπιστοι, καὶ γι' αὐτό...

—Σᾶς παρακαλῶ, ἀπάντησε ὁ Ἄλκης. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα. Μὰ ἄς πᾶμε κἄπου νὰ τὰ ποῦμε...

Κατηφόρισαν πρὸς τὸ λιμάνι. ἔστριψαν καὶ πῆραν τοὺς μικροὺς, στενοὺς δρόμους, ποὺ ὁγαζαν στὴν ἔξοχή. Τοὺς ὁδηγοῦσε ὁ Ἄλκης. Μιλοῦσαν μεταξύ τους σιγά κι' ὅταν ἔβλεπαν κανένα διαβάτη, κατέβαζαν τὰ κατέλλα τους ὥς τὰ φρύδια.

Ἔφτασαν ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

—Μὰ ποῦ πᾶμε ; ρώτησε ὁ Λούκης.

—Πρὸς τὴ Σχολή. ἀπάντησε ὁ Ἄλκης.

—Στὴ Σχολή ! Γιατί ;...

—Γιὰ νὰ μιλήσουμε στὸ δρόμο μὲ τὴν ἡσυχία μας καὶ γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐνεργήσουμε.

—Ἔχετε μιλήσει μὲ τὴ Ρόζα ; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας.

—Μὲ τὴν δεσποινίδα Ρόζα, ὄχι. Εἶδα ὅμως γιὰ λίγες στιγμὲς τὴ Τζούλια καὶ μοῦ εἶπε ἐκ μέρους της νὰ σᾶς βρῶ καὶ νὰ ἐνεργήσουμε γρήγορα. γιατί δὲν μᾶς μένει καιρός. Ἠρέπει ὅ,τι ἔχετε νὰ κάμετε, νὰ τὸ κάμετε ὥς αὔριο τὸ βράδυ.

—Γιατί ; Μὲ κάνετε ν' ἀνησυχῶ.

—Καὶ πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Γιατί αὔριο τὰ μεσάνυχτα ἢ κοντὰ τὰ ξημερώματα. τὸ ἀργότερο, φτάνει στὸ νησὶ ὁ κ. Λαμπίρης.

Ὁ Γαλάζης ἀναπήδησε σἂν νὰ τὸν δάγκασε σκορπιός.

—Τὸ ξέρετε καλὰ αὐτό ; ρώτησε τὸν Ἄλκη.

—Μοῦ τὸ εἶπε ἡ Τζούλια ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Λαμπίρη.

—Ὤ, Θεέ μου, Θεέ μου !... Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ προλάβουμε τὸ κακό, ψιθύρισε μ' ἀπελπισία ὁ Γαλάζης. Θεέ μου, μὴ μᾶς ἔγκαταλείπης !...

—Μὴν κάνης ἔτσι, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Λούκης. Ὤς αὔριο τὸ βράδυ μποροῦν νὰ γίνουν πολλὰ πράγματα.

—Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ;

—Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῇ ὁ κ. Ἄλκης.

Ὁ Γαλάζης κύτταξε τὸν Ἄλκη μὲ ἀγωνία, περιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησί του.

—Ὤς αὔριο τὸ βράδυ ἢ μᾶλλον αὔριο τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Ἄλκης, πρέπει νὰ κλέψουμε τὴν δεσποινίδα Ρόζα ἀπ' τὴ Σχολή.

—Θαυμάσια ! φώναξε ὁ Λούκης. Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζύ σας.

Ὁ Γαλάζης ἐδίσταζε.

—Εἶνε εὔκολο τάχα αὐτό ; ρώτησε. Εἰν' εὔκολο ;

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται νὰ σᾶς μιλήσω, εἶπε ὁ Ἄλκης. Ὅπως μοῦ ἐξήγησε ἡ Τζούλια, ἡ δεσποινὶς Ρόζα θὰ περιμένῃ αὔριο τὸ βράδυ μ' ἀνυπομονησία νὰ τὴν ἐλευθερώσετε ἀπ' τὴ σκλαβιά στὴν ὁποία βρίσκεται. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό ; Νὰ κατέβῃ ἡ δεσποινὶς καὶ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κυρία εἴσοδο, εἶνε δύσκολο, εἶνε ἀδύνατον. Πρέπει νὰ τῆς προμηθεύσουμε μιὰ σκάλα γιὰ νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ παράθυρο μιᾶς τῶν αἰθουσῶν ποὺ βλέπουν στὸ δρόμο, ὅταν κοιμηθῇ ἡ μητέρα της. Εἶνε τόσο ἀπελπισμένη, ὥστε δὲν θὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴ νὰ τὸ κάμῃ αὐτό. Φρόντισα καὶ βρῆκα λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρωὶ σήμερα, μιὰ γερὴ σχοινένια σκάλα. Τὴν ἔχω δέσει, σὲ πακέττο καὶ θὰ φροντίσω, ὅπως μπορέσω, νὰ τὴν πάω αὔριο στὴ Τζούλια, ἡ ὁποία θὰ τῆς τὴν δώσῃ.

—Εἴσαστε πολὺ καλός, κύριε, ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὁ Γαλάζης. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλοσύνη σας.

—Κάνω γιὰ σᾶς ὅ,τι θὰ κάνατε καὶ σεῖς γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ Ἄλκης. Ἔπειτα, ποιὸς ξέρει ;... Ἴσως νὰ ζητήσω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα τὴ βοήθειά σας ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα.

—Θὰ δώσουμε γιὰ σᾶς καὶ τὸ αἷμα μας ! εἶπε ὁ Λούκης.

—Νομίζετε, ρώτησε ὁ Γαλάζης, ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν ;

—Εἶμαι βέβαιος. Μὴν ξεχνᾶτε ἄλλωστε, ὅτι ἔχει τὴν βοήθεια τῆς Τζούλιας.

—Πρὸς τὴν ὁποία αἰσθανόμαστε μεγάλη εὐγνωμοσύνη, εἶπαν οἱ δυὸ ζωγράφοι.

—Ἡ περιπέτειά μας ὅμως, συνέχισε ὁ Ἄλκης, δὲν θὰ σταματήσῃ ὥς ἐδῶ. Μόλις κατέβῃ ἡ δὶς Ρόζα ἀπὸ τὸ Σχολεῖο, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ νησί.

—Πῶς ; ρώτησε ἀνήσυχα ὁ Γαλάζης. Δεν εἶνε δυνατὸν αὐτό.

—Εἶνε καὶ παραεῖνε δυνατόν. Εὔκολο μόνον δὲν εἶνε. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι καὶ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς δίδος Λαμπίρη, θὰ εἰδοποιηθῇ, ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ Ἀστυνομία, τὸ νησὶ θὰ γίνῃ ἀνάστατο. Ὁ κ. Λαμπίρης ποὺ θὰ καταφθάσῃ στὸ μεταξύ, θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο νὰ σᾶς βρῇ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴν μείνετε στιγμὴ στὴ Νάξο.

—Ἔχετε δίκηο, ἀλλὰ πῶς θὰ φύγουμε ; Νὰ περιμείνουμε τὸ βαπόρι καὶ νὰ ἐπιβιβαστοῦμε σ' αὐτό ; Εἴπατε πὼς θὰ πάσῃ στὴ Νάξο τὴ νύχτα αὔριο...

—Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀσυγχώρητη γκάφα. Γιατί θὰ τηλεγραφοῦσαν στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θὰ πάνατε καὶ θὰ σᾶς ἔβαζε στὸ χέρι ἡ Ἀστυνομία. Πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ νησὶ μὲ καΐκι...

—Μὲ καΐκι ;... Εἰν' εὔκολο τάχα ;...

—Εὔκολο, σᾶς εἶπα, ὄχι. Μὰ ὅταν θέλῃ κανεὶς καὶ δουνὰ μετατοπίζει. Αὔριο λοιπὸν τὸ πρωὶ θὰ μιλήσω σ' ἕναν κοιμπάρο μου πλοίαρχο. Θὰ τοῦ δώσουμε ἕνα καλὸ ποσὸν καὶ θ' ἀναλάβῃ νὰ σᾶς πάρῃ μὲ τὸ καΐκι του καὶ νὰ σᾶς βγάλῃ στὸν Πειραιᾶ.

—Θὰ κάνουμε ἕνα τέτοιο ταξεῖδι μὲ καΐκι ! εἶπε ὁ Γαλάζης. Θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ ἡ Ρόζα σ' αὐτό ; Θεέ μου !...

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον, δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Ἄλκης. Πρέπει νὰ κλείσετε τὰ μάτια στοὺς κινδύνους ἂν θέλετε νὰ πετύχετε. Κι' ἀκόμη ἀκοῦστε κι' αὐτὴ τὴ συμβουλή μου : Μὴν βγῆτε στὸν Πειραιᾶ. Ἴσως νἄχουν τηλεγραφήσει καὶ νὰ σᾶς πιάσουν. Βγάτε στὸ Φάληρο. στὸ Τουρκολίμανο, ὁπουδήποτε ἀλλοῦ...

Ἐπενέβη τώρα ὁ Λούκης :

—Ὅλα αὐτά, εἶπε, εἶνε σωστά, σοφὰ καὶ λογικά. Ὁ φίλος μας μιλάει σὰν Πυθία. Τοῦ εἴμαστε βαθειὰ εὐγνώμονες γι' αὐτό. Ναί, θὰ κάμουμε ὅπως μᾶς συμβουλεύετε, ἀγαπητέ μου. Δὲν διστάζουμε, δὲν φοβόμαστε... Ὅποιος ἀγαπᾶει δὲν λογαριάζει κινδύνους.

Τὰ λόγια του ἐμψυχώσανε τὸν Ἀνδρέα.

—Εἶμαι σύμφωνος, εἶπε ἀναστενάζοντας. Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !...

Ἔσφιξε ἔπειτα τὸ χέρι τοῦ Ἄλκη καὶ τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι :

—Σᾶς εὐχαριστῶ !... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλή σας καρδιά...

Εἶχαν φτάσει μπρὸς στὴ Σχολή, ποὺ φάνταζε μὲ τὸν λευκὸ ὄγκο της μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Ἄλκης τοὺς ἔδειξε τὸ παράθυρο ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ κατέβαινε ἡ Ρόζα. Ἦταν ψηλά, πολὺ ψηλά. μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Βλέποντας τὸ ὕψος αὐτὸ ὁ Γαλάζης ἀνατρίχιασε, μὰ δὲν ἔδειξε τὸ φόβο του.

Ὁ Ἄλκης προχώρησε κατόπιν ὥς τὴ γωνία τοῦ κτιρίου καὶ σφύριξε σινθηματικὰ τρεῖς φορές.

—Τί σημαίνει αὐτό ; ρώτησαν οἱ δύο ζωγράφοι.

—Εἴχαμε συμφωνήσει μὲ τὴ Τζούλια, τοὺς ξήγησε ὁ Ἄλκης, νὰ τὴν εἰδοποιήσω κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἂν σᾶς συναντοῦσα.

—Κι' εἴσαστε βέβαιος πὼς θὰ σᾶς ἄκουσε ;

—Εἶμαι βεβαιότατος πὼς μ' ἄκουσε, ὄχι μόνον ἡ δεσποινὶς Τζούλια, ἀλλὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Ρόζα. Θὰ περίμεναν μὲ χτυποκάρδι τὸ σύνθημα αὐτό, γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ αὔριο...

. . . . . .

Ὁ Ἄλκης δὲν εἶχε ἄδικο μιλῶντας ἔτσι. Πραγματικῶς ἡ Τζούλια ἄκουσε τὸ σφύριγμα. Τὸ ἄκουσε καὶ ἡ Ρόζα. Ἔπινε κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῇ, ἕνα φλυτζάνι χαμομῆλι μὲ γάλα, κατὰ συμβουλὴν τοῦ γιατροῦ τῆς Σχολῆς. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μάλιστα βρισκόταν στὸ κρεββάτι της μὲ τὸ φλυτζάνι στὰ χέρια, ὅταν ἀντήχησαν τὰ τρία σφυρίγματα, τὄνα κοντὰ στ' ἄλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἡ δεσποινὶς Τζούλια, παρακαλῶ ; ρώτησε ὁ Ἄλκης...